

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

JEŽÍŠI, DŮVĚŘUJI TI!

*„...Povzbuzuj duše
k velké důvěře v mé
bezedné milosrdenství.
Ať se ke mně nebojí
přiblížit duše slabá, hříšná,
i kdyby měla víc hříchů,
než je na zemi písku,
vše se utopí v propasti
mého milosrdenství.“*

Deníček 1059

2

1. ROČNÍK
2006

Drazí přátelé, toto číslo je věnováno důvěře Bohu. Důvěřovat znamená plně se odevzdat a spolehnout se na někoho v situaci, kdy si sami nedokážeme poradit. Důvěra Bohu je základní podmínkou růstu ve víře; je to pro nás šance, ale zároveň velký problém. Často se ptáme, jestli já – takový hříšník, mám právo spoléhat na Boží milosrdenství. Tolikrát jsem přece zklamal Boha i sebe...

V tomto čísle chceme připomenout, že Boží milosrdenství je zdarma, a to pro všechny. Jeho milosrdenství je přece právě pro hříšníky, a ne pro spravedlivé – je pro všechny zarmoucené, unavené a klesající na duchu. Je proto, aby mohli začít svůj život znovu.

Nikdo si nikdy Boží milosrdenství nezasloužil a nezaslouží. Je to plod Boží lásky k člověku. Bůh tolik touží po tom, abychom byli všichni s ním, že v ohni své veliké lásky, ze které vzniká plamen milosrdenství, spaluje všechny naše viny a hříchy. Chce jen jedno – abychom uznali, že jsme hříšníci, a svých hříchů litovali.

V prvním čísle jsme se snažili alespoň trošku odhalit novou Boží tvář: Boha, který miluje a sklání se nad námi. Důvěra by měla být naší odpovědí na Boží milosrdenství. Žádné zoufalství nad spáchanými hříchy, žádný smutek, ale právě důvěra.

Ať toto číslo pomůže nám všem otevřít se poselství Boží lásky a důvěřovat Bohu v každé chvíli našeho života.

P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Časopis zaměřený na šíření úcty k Božímu milosrdenství

Vydává: Vychází čtyřikrát do roka.

Společnost katolického
apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce: Lázeňská 61
250 02 Stará Boleslav
tel. 326 910 552, mobil: 774 521 531
fax: 326 910 551
e-mail: abm@staraboleslav.com

Bankovní spojení: KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce: šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC,
MUDr. Markéta Knobová,
Mgr. Dora Švachová,
Robert Pecha

Fragmenty z Deníčku sv. Faustyna:
© Zgromadzenie MB Miłosierdzia,
Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: archiv ABM, archiv poutního místa ve St. Boleslavi

Grafické zpracování, ilustrace: Josef Karhan

Cena: Není stanovena. Redakce a tisk se hradí
z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele
(viz bankovní spojení).

Imprimatur: Církevní schválení
– Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk: Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.
511 01 Turnov, Modříšice 156

OBSAH

Úvodní slovo J. Graubnera	3
Víra... přes překážky	5
Za prvé: důvěřuj	8
Důvěřovat v pokušeních	10
Svědectví: Sen	11
Falešné představy o Bohu	12
Poslání a spiritualita sestry Faustyny ..	14
Korunka k BM	17
Život svaté Faustyny	18
K zamyšlení: Odpouštění	20
Rozhovor s Karlem Otčenáškem	22
Životopis	25
Duchovní slovo: Nebojte se!	26
Svědectví: O ochraně Panny Marie	28
Stará Boleslav • bohoslužby	29
Literatura	30
Informace	31

JAN GRAUBNER, ARCIBISKUP OLOMOUCKÝ

LÉK PRO TUTO DOBU

Milosrdenství se dnes moc nenosí, považuje se spíš za jakousi nedůstojnou slabost. Svět ekonomiky a konzumu více uznává bojovnou dravost a v prosazování sebe se nechce zdržovat nějakými ohledy na druhé. Hodnotí takzvaně podle úspěšnosti. Mezi neúspěšnými však často končí nejen ti méně schopní a slušní, ale i ti, kteří se pro porušení mravních zásad ocitli na mizině, a po čase i ti, kteří se svých úspěchů nabažili a zakoušejí vnitřní prázdnotu.

Milosrdenství, ať už darované, nebo přijaté, předpokládá vědomí viny. Odkřesťanstvělý svět však neuznává hřích, který je urážkou Boha, když samého Boha neuznává, a tak se tváří, jako by nestál ani o milosrdenství. A tak se svět bez Boha stává stále více drsným a krutým.

V této situaci vidím dnes šířenou úctu k Božímu milosrdenství jako velký Boží dar pro naši dobu, jako božský lék. Podobně jako po dlouhá staletí byla takovým lékem úcta k Božskému Srdci Ježíšovu. Už svatá Gertruda koncem 13. století píše, že Pán ponechal úctu k Ježíšovu Srdci do doby, kdy všeobecná vlašnost ovládne lidská srdce, aby je roznítil ohněm své lásky. V době největšího rozkvětu se stala pobožnost k Srdci Ježíšovu pevným štítem proti jansenistickým bludům. Lásky, kterou v lidech probouzí Ježíšovo Srdce, je soucitná, ale nespokojí se s pocitem soustrastí, je konkrétní, odprošuje za hříchy, chce potěšit a dát náhradu za nelásku druhých. Srdce Ježíšovo je také ideálem veškeré dokonalosti a svatosti, vzorem ctností, a proto zve k následování, k vlastnímu zdokonalování.

Zahledění se do jeho krásy vzbuzuje oddanou lásku, která se projevuje v zasvěcení, touze mít Krista za krále svého srdce, odhodlání pro něj pracovat. Úcta k Božskému Srdci pak nese plody v důvěře v Boží milosrdenství, apoštolské horlivosti, něžném přátelství s Kristem i ochotě k oběti z lásky k němu.

Zdá se, že tato úcta v církvi, či aspoň v řadě zemí, už neuchvacuje zástupy a chybějí nám její plody. Snad proto nabídl Pán lidstvu pro dnešní dobu a její problémy podobné milosti jiným způsobem, když v minulém století vedl svatou Faustynu Kowalskou k tomu, že připomněla světu velké tajemství Božího milosrdenství, ono nevýslovné tajemství Otce, které dnešní člověk a svět tolik potřebují. Zahledění do Božího milosrdenství nás vtahuje do samotného jádra křesťanství, k Ježíši Kristu, v němž Bůh zjevuje své milosrdenství k lidem propadlým hříchu. Upoutání pozornosti na sám střed naší víry může ozdravět samu církev a osvětlit její nabídku světu.

Cítíme aktuálnost slov svatého Pavla Římanům: Kde se rozmnožil hřích, tam se v míře ještě daleko štedřejší ukázala milost. (Řím 5,20) Aby však milost vykonala své dílo, musí odhalit hřích, aby obrátila naše srdce a dala nám ospravedlnění, které vede k věčnému životu skrze Ježíše Krista, našeho Pána. (Řím, 5,21) Jako lékař, který vyšetřuje ránu, než ji začne

léčit, tak Bůh vrhá svým Slovem a svým Duchem na hřích jasné světlo. (KKC 1848) Přijmout jeho milosrdenství od nás vyžaduje, abychom přiznali své viny. Řekneme-li, že hřích nemáme, klameme sami sebe a není v nás pravda. Když však uznáme, že se hříchu dopouštíme, on nám hříchy odpustí a očistí nás od všeho špatného, protože věrně plní, co slíbil, a protože je spravedlivý. (1 Jan 1,8–9)

Dnešní svět dostává novou šanci. Ctitelé a následovníci svaté Faustyny mají nejen

dobré nástroje zbožnosti, jako je rozjímání o Božím milosrdenství, Korunka k Božímu milosrdenství či Hodina milosrdenství a Neděle Božího milosrdenství, ale především jsou pozváni sami se stát nástroji, skrze něž může dnešní svět Boží milosrdenství zakoušet, protože i nám platí Ježíšovo povzbuzení svaté Faustyně: má dcero, dívej se na mé milosrdné Srdce a zrcadli jeho slitovnost ve vlastním srdci a skutcích, abys ty, která hlásáš světu mé milosrdenství, jím sama planula. (Dn 1688)

ANGELO JASON SCARANO S.S.L.

VÍRA... PŘES PŘEKÁŽKY

Jsi věřící? Na tuto otázku asi odpovíš spontánně: „Ano, jsem.“ Ale... kdybys dostal tuto otázku uprostřed hektické práce, u lůžka těžce nemocného přítele, po vyčerpávajícím dni, kdy se nic nepovedlo, pak bys odpověděl stejně tak? Že věříš v Boha přes neúspěch a zklamání? A byla by to upřímná odpověď?

Víra je přitom „základní kámen“ našeho vztahu k Bohu, a proto se k tomuto tématu Písmo vrací stále znovu. Vezměme si na pomoc jeden „poněkud záhadný“ úryvek, Mt 15,21–28, o víře kananejské ženy. Tento text velmi působivě ukazuje několik aspektů víry.

VÍRA V JEŽÍŠE – ZACHRÁNCE

Kananejka nejprve vyjadřuje svoji víru v Ježíše: „Smiluj se nade mnou, Pane, Synu Davidův.“ Tituly Pán a Syn Davidův jsou označením Mesiáše – Zachránce. Těmito tituly Kananejka dává najevo, že považuje Ježíše za toho, kdo zachraňuje. Celkem třikrát Ježíš vyjadřuje své odmítnutí (poprvé mlčením, v. 23, pak dvakrát výslovným odmítnutím, v. 24, 26).

Podobnou zkušenost s „Boží netečností“ měli i žalmisté: „Hospodine, proč jen stojíš v dálí, v dobách soužení se skrýváš?“ (Ž 10,1), nebo „Bože můj, volám ve dne, a neodpovídáš, v noci – a nevšímáš si mě.“ (Ž 22,2) Měla i kananejská žena takové pocity a myšlenky, když ji Ježíš bez povšimnutí „přeslechl“ (a posléze odbyl)? To nevíme – možná ano. Jisté je, že její zkušenost s Božím mlčením měli i vyvolení Izraelité, kteří (jakožto „zbožní“ a spravedliví) „měli nárok“ na vyslyšení! A přece.

Je jisté, že s Hospodinem „to není snadné“. On není „automat“, do kterého vložíš minci a po chvíli ti vypadne zvolené zboží. Hospodin takovým automatem není, a proto se s ním „musí jinak“. Někdy stačí krátká modlitba, jindy je třeba dlouhého čekání a vytrvalé modlitby. A hlavně: vždycky je třeba „slyšet“ a vnímat, co On na moje prosby. On totiž opravdu není pouhý automat – je to živý partner mé modlitby. Proto také mluví, „napovídá mi“.

VÍRA I PŘES PŘEKÁŽKY

Když žena vidí, že její prosba nedošla sluchu, obnovuje svoji prosbu, tentokrát však jinak. Přijde k Ježíšovi a pokloní se mu, aby vyjádřila přesvědčení, že on má moc. A právě teď dochází k zásadnímu zvratu. Potřetí Ježíš odmítne, tentokrát větou: „Není správné vzít chléb dětem a hodit ho psíkům.“ (v. 26) Děti představují ty, kdo mají přednostní právo na „chléb“ čili na mesiánské dary (jsou to členové vyvoleného národa, jinde se pro ně používá označení „synové království“ – 8,12). Židé měli za to, že eschatologická plnost náleží výlučně jim. Mnozí ale také očekávali, že tato plnost bude přetékat i na spravedlivé pohany. Zdá se, že tato žena ví o tomto názoru, a tak se

„Dnes mi přiveď celé lidstvo,
zvláště všechny hříšníky, a ponoř je
do moře mého milosrdenství.
Tím mě utěšíš v hořkém zármutku,
do něhož mě vrhá ztráta duší.“

/Deníček 1210/

domáhá toho, aby směla okusit „nadbytečných“ drobtů padajících ze stolu, vždyť i „psíci se živí kousky, které padají ze stolu jejich pánů“ (v. 27; „psíci“ označují domácí psy; těžko vidět v tomto slově narážku na „nečisté psy“, ke kterým byli v té době přirovnávání pohané). Její odpověď je odzbrojující: první část této odpovědi („ano, Pane“) je potvrzením, že tato žena uznává prvenství vyvoleného národa, druhá část odráží vytrvalost její víry. Ježíš na to reaguje obdivem její velké víry (viz i uznání setníkovy víry – 8,10). Její velká víra je v kontrastu k Petrově malé víře (14,31), a ještě více k nedostatku víry u Židů (např. 13,58: „A neučinil tam mnoho mocných činů pro jejich nevěru.“) Odplata víry, spojená s ujištěním o vyslyšení prosby za uzdravení, je důležitým Matoušovým tématem (srv. 8,13: „Potom řekl Ježíš setníkovi: „Jdi, a jak jsi uvěřil, tak se ti staň.“ A v tu chvíli se sluha uzdravil.“; 9,22: „Ježíš se obrátil a spatřiv ji, řekl: „Buď dobré myslí, dce-ro, tvá víra tě zachránila.“ A od té hodiny byla ta žena zdráva.“).

Samotný Ježíš ukazuje, že Bůh reaguje na volání – někdy však mlčením, jindy „tvrdou odpovědí“. Je třeba si zapsat zlatými písmeny, že jeho mlčení není nikdy projevem netečnosti, tím méně „nevraživosti“. I mlčení (či odmítavá odpověď) je paradoxně „dobrým darem“, protože je pro mě impulzem – k prohloubení víry v něj. To názorně ukázala kananejská žena. Její víra se nenechala uhasit Ježíšovou negativní reakcí, ale naopak se tím víc rozhořela. Víra v Ježíšovu dobrotu byla silnější. Ježíš tedy svojí „tvrdostí“ dosáhl nakonec dvojího: víra Kananejky vzrostla... a ona nakonec dosáhla vyslyšení.

VÍRA JAKO CTNOST A VÍRA JAKO CHARISMA

Ale možná právě tato vytrvalost nás povzbudí: jistě, i my dosáhneme svého, jen když setrváme v modlitbě, jen když budeme dostatečně vytrvalí... a tvrdošijní. Jenže to je právě ta otázka: je tedy víra totéž co vytrvalost – tvrdošijnost? Anebo – mohu mít někdy jistotu ve víře ohledně vyslyšení „konkrétní prosby“, např. za uzdravení z rakoviny? Svätý Cyril Jeruzalémský nám přichází na pomoc svým geniálním rozlišením víry jakožto ctnosti a víry jakožto charismatu (Breviář, lekcionář V, str. 181–182). Ctnost víry se vztahuje k tomu, co nám předkládá Bible nebo učení církve. Oproti tomu charisma víry se týká toho, co není jasně přislíbeno a předkládáno, například uskutečnění konkrétního zázraku. O tomto charismatu víry hovoří svätý Pavel v prvním listu Korintánům 12,9 („někomu je dána víra v Duchu“ – tedy jen někomu z křesťanů, a to k zvláštní příležitosti!). Je zjevné, že Kananejka neměla pouze ctnost víry, ale také charisma víry.

A co my? Máme napodobit onu kananejskou ženu? Ano i ne. Ano – pevnou vírou v Ježíše – Zachránce, který má moc nad mým životem tady a teď. Ne – protože sám od sebe nemohu mít jistotu víry ohledně konkrétního vyslyšení. Jak tedy v praxi? Opět velký učitel církve, sv. Cyril Jeruzalémský, nám radí: „měj tu víru (ctnost), která závisí na tobě, abys dostal od Boha tu druhou víru (charisma), která působí to, co přesahuje lidské schopnosti“. Je nutné poznamenat, že víra jakožto charisma je výjimečným darem, těžko rozpoznatelným od „pouhého lidského přání“. Nemusíme kvůli tomu smutnit, v běžném životě nám stačí ctnost víry. A jak tedy věřit

(ctností víry)? Víra v Ježíšovu dobrotu musí být silnější než naše „nedočkavost“, zklamání z Božího otálení, frustrace z jeho mlčení. Ba ještě víc: tato víra musí být větší než naše omezená „přání“.

Abychom si uvedli konkrétní příklad: mohu si přát uzdravení? A prosit o to? A věřit v dar uzdravení? Odpověď je velice prostá: přát mohu, prosit také, ale věřit mám v to, že Bůh má moc uzdravit... případně dát něco lepšího. Zkrátka mám věřit v Boha, ne „ve svá přání“. Takže mohu klidně prosit o uzdravení (resp.

o něco jiného)... a nechat Bohu svobodu, jak mě vyslyší. Nesmím ztotožnit víru se svojí chvilkovou touhou (někdy Bůh naplní i taková přání, ne však vždycky).

Bůh je větší než naše přáníčka... a chce nám dát mnohem více, než si dokážeme představit. (Ef 3,20: „Působením své moci mezi námi může učinit neskonale víc, než zač prosíme a co si dovedeme představit.“) Protože on je Bůh, a ne člověk. Obdařuje královsky. A jedná božsky. Proto je to s ním napínavé a dobrodružné.

ZA PRVÉ: DŮVĚŘUJ!

Bůh říká: Chci být ve tvém životě nej-důležitější, první. To je smysl prvního přikázání Dekalogu. Nechci, abys důvěřoval komukoliv a v cokoliv přede mnou, abys kohokoliv a cokoliv bral přede mnou. Pro Židy to byla velmi neobvyklá prosba, tím víc, že svět, ve kterém žili, nepoznal až takovou jedinečnost v přijímání jednoho Boha. Bůh Izraele nechce, aby někdo důvěřoval Jemu a zároveň nějakému jinému bohu, ať vysoko na nebi, nebo na zemi, pod zemí, nebo ve vodě.

Prvním přikázáním – přesto, že často máme takový dojem – není přikázání, abychom nesesmílnili – ono je teprve na šestém místě a může být námi zachované teprve tehdy, když přijmeme a zachováme v našem životě to první: důvěřuj ve mne!

Svatý Vincenc Pallotti se modlil: Ne rozum, ale Bůh, ne vůle, ale Bůh, ne srdce, ale Bůh...

Mohu k tomu dnes přidat: Ne mé nadání, ale Bůh? Ne má kariéra, ale Bůh? Ne mé koníčky, ale Bůh? Ne má zábava, ale

Bůh? Ne má práce, ale Bůh? Ne má rodina, ale Bůh? Bůh vždy a ve všem?

Znamená to ale, že má rodina, zábava, nadání, koníčky, práce a kariéra jsou něčím špatným? Ne, pokud do nich nevkládáme svou důvěru! Bůh jako dobrý Otec nežárlí na to, co máme, co umíme, co je pro nás radostí, přece to všechno je jeho dar. Nechce ale, abychom něco nebo někoho stavěli ve svém životě před něj!

Dobře víme, že splnit ve svém životě první přikázání je opravdu těžké. Vyžaduje to velkou odvalu a přináší riziko, ale víme, že to je důležité. Důkazem je také to, že všechno nás dříve nebo později opustí: naše domy – i veliké americké mrakodrapy – se rozpadnou, naše bohatství ztratí hodnotu, naše krása zmizí, naše mládí pomine, naše zdraví přejde, naši známí na nás zapomenou... Nebo se někdo jiný ukáže v práci lepší než my, víc nadaný, angažovaný. A Bůh – jen On – zůstává stále věrný.

Nestačí však být věrný přikázáním jen slovy. Možná, že jsme několikrát vyslo-

vovali různé akty odevzdání a důvěry jen Bohu. Když jsme se potom měli rozhodnout, volili jsme jinak, než jsme slíbili. Volili jsme to, čeho jsme se předtím zřekli! Pamatuje si určitě na situaci v evangeliu sv. Marka, kdy k Ježíšovi přichází mladý člověk, který přemýšlí nad tím, jak by měl naložit se svým životem. Ježíš ukazuje příkázání a v nich na to první. Mladý muž potvrzuje, že ta příkázání zná a také podle nich žije. Ježíš ho tedy požádá, aby první příkázání ve svém životě zrealizoval: Jdi, prodej všechno, co máš, rozdej to chudým a budeš mít poklad v nebi. Potom přijď a pojď za mnou. V tom okamžiku se mladý člověk vzdává. Tím ukazuje, že jeho důvěra v Boha skončila u slov, nedosáhla do jeho nitra, a odchází smutný.

Proto nedělejme dnes ukvapená předsevzetí a nepředkládejme Bohu ani sobě veliká prohlášení. Namísto toho se podívejme na tu oblast vlastního života, ve které máme největší problémy důvěřovat Bohu – možná jsou to finance, city nebo kariéra. Podívejme se skrze koho a co je ohrožené prvenství Boha v našem životě. Takové rozeznání je začátkem. Potom, když na základě toho přijmeme jakékoliv předsevzetí, buďme zvlášť opatrní, pozorní a citliví.

Pohybujme se pomalu, jako na křehkém ledu, cvičme svou důvěru skrze drobná předsevzetí, ve kterých se budeme učit stavět Boha na první místo, a zároveň se

FOTO: WOJCIECH KUBRAK SAC

za to opravdu hodně modleme. Řekněme: Bože, chci ti ohledně této věci opravdu důvěřovat, pomoz mi v tom.

A přijmeme ještě krásné povzbuzení sv. Vincence Pallottiho: „Toho, kdo důvěřuje Bohu, neohrožuje zmatek. Pokud ten zmatek cítíš v sobě, znamená to, že nedůvěruješ. Podívej se na Boha a pak na sebe: nikdy neuvidíš Boha bez milosrdenství a sebe bez slabosti. Bůh je vždy laskavý vůči tvým slabostem a tvá slabost je předmětem Boží dobroty a milosrdenství.“

P. Adrian Galbas SAC ■
převzato z polské verze ABM

DŮVĚŘOVAT V POKUŠENÍCH

Pokušení je pro nás vždy zkouškou důvěry v Boha. Zároveň je kritickou linií: nejčastějším bodem našeho selhání. Dá se říct – kritickým bodem. Dokud nejsem vystaven pokoušení, můžu klidně říct: „Důvěřuji v Hospodina“, když ale pokušení přichází, má důvěra se někam vytrácí. Proč tomu tak je? Možná proto, že satan se vždy nejprve snaží vzbudit v nás pocit nedůvěry k Bohu. To je první a základní metoda jeho působení.

Nikdo z nás nemá rád pokušení, která se projevují třeba ve špatných myšlenkách. Ve chvíli, kdy v sobě takovou myšlenku najdu, cítím se „špinavý“. A o to právě satanovi jde – vzbudit v nás pocit, že už sama myšlenka je důvodem toho, že Bůh nás odsoudil a že nás nemá rád – že se na nás v tom okamžiku dívá spíš jako soudce, než jako milující Otec.

Na pokušení – a to všeho druhu – bychom se měli dívat spíše jako na špinavou řeku, která v nás plyne. Víra nám říká, že tato řeka je špinavá od prvního hříchu.

Když objevíme pokušení, chceme se ho zbavit. Špatné myšlenky chceme zlikvidovat, ale čím více se jim věnujeme, tím více nás trápí.

Je třeba souhlasit s tím, že všichni jsme hříšní a že v každém z nás plyne taková špinavá řeka – špatných myšlenek a nesplněných tužeb. Přitom je ale důležité si uvědomit, že my sami tuto řeku zastavit nedokážeme. Je třeba přijít k prameni. K tomu, co je základní. A pramen očistit. Toto nám nabízí Bůh: pomocí Jeho slova můžeme očišťovat sami sebe a objevovat naši prvotní identitu – že jsme jeho dětmi.

Pokušení totiž nepopírá, že Bůh nás miluje, spíše naopak, je důkazem jeho lásky k nám.

Když se podíváme do dějin, najdeme tam určitě hodně zpráv o únosech. Únosci ví, že budou mít z únosu peníze. Počítají s láskou lidí vůči tomu, kdo byl unesen. Tato láska je důvodem, proč lidé zaplatí často velké peníze, aby únoscí milovaného člověka vrátili.

Podobně to funguje ve vztahu Bůh – člověk. Satan nenávidí Boha, ale zároveň ví, že není schopen mu ublížit. Proto chce zničit člověka, o kterém ví, že ho Bůh miluje. Člověk se tak pro satana stává cestou k tomu, jak zasáhnout Boha. Jinak řečeno, každé pokušení je důkazem Boží lásky k nám. Zdá se to divné, ale je to pravda: satan nás pokouší, protože nás Bůh miluje. Jinak bychom pro něj neměli žádnou hodnotu. A tak každým pokušením, i když to určitě nechce, vydává satan svědectví o Boží lásce k nám.

Jak bychom se tedy měli chovat, když na nás přicházejí pokušení? Především klidně. První a základní věc, kterou si satan přeje, je zbavit nás pocitu, že jsme v bezpečí. Je třeba odlišit pokušení od hříchu. Když mě napadne nějaká špatná myšlenka, neznamená to ještě, že jsem se prohrěšil. Důležité je, co s ní udělám – jestli ji budu v sobě rozvíjet, nebo se s pokorou svěčím Bohu a budu ho prosit o pomoc. Zkrátka, jestli do té špinavé řeky vstoupím, nebo ne.

P. Wojciech Zubkowicz SAC ■

sen

Letošní Velikonoce jsem poprvé prožila jako vytržené z běžného kalendáře. Neoslovila mne od listopadu se vyskytující komerční čokoládová nabídka. Pronásledoval mne pocit, že na ty skutečné křesťanské svátky a křest nejsem dostatečně připravena. Obavy a nervozita spolu s problémy v zaměstnání vykonaly své – začala jsem mít strach ze zdravotních potíží. Co se ale nedostavilo, byly pochybnosti o správnosti mého rozhodnutí.

Při obřadu jsem zažila pocit, který jsem znala už ze skrutinií při vkládání rukou a pomazání křížem. Osloveno bylo dítě ve mně, dítě, které hladí otec, Otec. Zasutá vzpomínka z dětství, z doby, kdy člověk ještě neokusil strach a pociťoval nezaslouženou důvěru a ničím nepodmíněnou lásku blízkých osob.

Mohli byste se ptát, proč tak pozdě. O Boží existenci jsem nepochybovala. Jen jsem jaksi nedokázala pochopit, že Bůh je tady i pro mne. Nepovažovala jsem se za tolik potřebnou a své problémy jsem řešila na lidské úrovni, tj. mnohdy ovládána ochromujícím strachem.

Tehdy přišel sen, o který se s vámi ráda podělím.

Bílá budova krematoria. Celá v černém čekám na výkon rozsudku smrti zpopelněním. Budova je prostorná, světlá, prosklená – nic nevypovídá o jejím účelu. Jdu k nejbližším dveřím, které jsou otevřené. Malá místnost je plná mých známých a příbuzných. Všichni v barvě smutku, přišli se se mnou rozloučit. Ptám se po svém pro-

vinění. Kupodivu, nikdo nic neví. Ptám se tedy po možnosti záchrany – posílají mne za ředitelem ústavu.

Ředitel je mladší chlapík v bílé košili, který na obrazovce před sebou sleduje průběh smutečních obřadů. Odpovídá tiše, ale nesmlouvavě. Nedá se nic dělat, jste na pořadu.

Procházím chodbou, mám své známé a nedoufám. Náhle zaslechnu hlas – nepatří nikomu z blízkých. „Co tady děláš? Jdi ven, vždyť ty dveře nejsou zamčené.“ Předemnou se otevrou dveře a já vycházím do světla, nikdo mi nebrání, žádná stráž mne nesleduje.

Mezi dobou, kdy se mi zdál tento sen, a dneškem uplynulo zhruba 9 let. Poselství, které sděloval, mi bylo jasné. Stále mne však provázelo přesvědčení, že nejdříve je třeba vyřešit si život a pak se věnovat duchovnímu rozvoji. Nesmyslnost takto stanoveného pořadí jsem si začala uvědomovat až díky duchovnímu vedení a hodinám katechismu. Zde jsem pochopila, že mi byl dán velký dar – dar víry, a spolu s ním i vědomí, že stejně jako naděje a láska i víra znamená neustávající práci, práci na obnovování svých správných motivů k veškerému našemu konání.

Od chvíle křtu prožívám zvláštní radost – pocit, že věci plynou i bez mého přičinění, řešení jsou nalezena i bez mého urputného snažení. Snad nebylo troufalé uvést takovou podobu svědectví, jakou jste si právě přečetli. Myslím si, že lidé mají své zážitky a poznání sdílet.

**Jana K. Kopicová, ■
novokřtěnka**

FALEŠNÉ PŘEDSTAVY O BOHU

Člověk nemůže vlastními silami poznat, jaký Bůh opravdu je. Proto také existuje celá řada špatných představ o Bohu, které zatemňují pohled na Něj. Možná někteří „věřící“ mohou sami za to, že o Bohu vznikají představy, které jsou pro rozumného člověka opravdu nepřijatelné. Mnoho lidí nezavrhuje Boha, ale pouze jeho karikatury. Jsou pohoršeni jeho znetvořeným obrazem. A Bůh je mezitím nezávislý na představách, které o něm lidé mají.

Když původní obyvatel džungle začíná pochybovat o svém dřevěném bohu a pak v něj přestává věřit, neznamená to, že Bůh neexistuje, ale jen že není ze dřeva.

Žádné slovo není tak lehkomyšlně používané, jako slovo „Bůh“. Co všechno je o něm napsáno, co všechno je děláno v jeho jménu. „Důvěřujeme Bohu“ je napsáno na dolaru. Na páskách německých vojáků byl nápis: „Bůh s námi“. M. Buber píše: „Slovo Bůh je slovem, které je nejvíc zneužíváno. Žádné jiné slovo nebylo nikdy tak poskvrněné a zneuctěné. ... Lidé zabíjeli a umírali pro to slovo. ... Ukazují hlouposti a uvádějí pod nimi slovo Bůh, vzájemně se vraždí a říkají ve jménu Božím.“ (Autobiographische Dokumente).

Můžeme se setkat s lidmi, kteří se tváří, že o Bohu vědí všechno tak přesně, jako by s ním byli propojeni nějakou „přímkou“ ve skutečnosti ale přece „nikdo nikdy Boha neviděl“ (J, 1,18).

Rozšířená je představa Boha jako starého muže s bradkou, který někde „v nebi“ nad oblaky sedí na trůnu. Ta vznikla na základě antického obrazu světa, který je zároveň základem pro biblické koncepty. Do dneška je slovo „nebe“ používané jak k vyjádření oblohy, tak i toho, co je božské. Je známé prohlášení ruského kosmonauta Gagarina: „Byli jsme ve vesmíru, ale nikde jsme Boha neviděli.“ Bůh ale není spojený s časem a prostorem jako my. Nikde není Boží trůn, a už vůbec ne tam, kde je Mléč-

ná dráha. „Nebe“ není místem přebývání, ale stavem.

Další lidé si myslí, že Bůh nikdy nemůže říct „ne“. Představují si Boha jako partnera, se kterým uzavřeli smlouvu a se kterým je možné dělat výměnný obchod. Myslí si, že Bůh je jen k tomu, aby plnil jejich přání. Jako v automatu – po každé modlitbě by mělo přijít její vyslyšení a splnění prosby. Tímto způsobem si člověk staví Boha do role svého spolupracovníka. Zklamání ho nemůže minout. Výsledkem je, že už dál nemůže v Boha věřit.

Pro další je Bůh jakoby „nebeským policajtem“, který by se měl starat o pořádek ve světě. Když byli dětmi a zlobili, nebo když byla bouřka a hromy, řfkali jim: „Bůh se zlobí.“ Teď, když už jsou dospělí, vznášejí vůči němu výčitky, že přestože bdí, je ve světě tolik nespravedlnosti a nepořádku. Další v sobě po celý svůj život chovají strach před Bohem, který s neúprosnou přesností zaznamenává každou lidskou chybu, aby člověka kontroloval a na konci jeho života mu předal účet. Jak je to malý a malicherný Bůh.

Hodně lidí si myslí, že když Bůh řídí běh dějin a osudy světa, měl by podle potřeby zasahovat i pomocí zázraků. Zapomínají přitom, že Bůh světil člověku celé tvorstvo. Svět má svou nezávislost a svá vlastní práva, která „Bůh zázraků“ neruší tak rychle jen proto, aby splnil lidské přání. Dnes dobře víme, že to není Bůh, kdo shromažďuje

mraky a posílá na lidi blesky, ale že toto vše je proces, který se odehrává v přírodě. Nesmíme dělat z Boha „poskoka“, který má osvětlit všechny, často jen pomíjivé meze, na které člověk naráží ve svém hloubání. Pračlověk uctíval síly přírody jako božské – slunce, plodnost. Dnes tyto síly člověk ovládl a řídí je. Z toho důvodu se mu zdá, že si může dovolit už v Boha nevěřit.

Ve skutečnosti by si ale měl Boha představit jako někoho, kdo je větší, než všechno ostatní. Nesmíme hledat Boha v silách přírody, ale jako někoho, kdo stojí vedle nich, jako první příčinu všeho.

Na druhou stranu Bůh není někým „vcelku vzdáleným“, někým, kdo se důstojně vzdálil od světa. On není Stvořitelem, který „spustil“ ve svém tvůrčím díle mechanismus přírody a pak nechal svět a lidstvo samo sobě.

Jistá mladá dívka ztratila při autonehodě muže, kterého milovala. Zeptala se svého strýce, zda se Bůh nezajímá o její lásku. Ten jí řekl, že Bůh má jiné věci na starosti. Na to mu ona řekla, že když Bůh se nezajímá o její život, tak ona se nebude zajímat o Boha. Není to správné. Bůh je přítomen v nitru každého člověka, setkáváme se s ním v každé věci. On je nejhlubším základem všech lidských otázek a ve světle víry se nám zjevuje jako „náš Otec“.

Zkrátka lze říci: čím menší a jednodušší je představa, kterou má člověk o sobě a o světě, tím menší a jednodušší je obraz Boha, který má. Není divu, že s postupujícím vývojem přírodních věd a společenského vývoje je takový obraz Boha popíraný. Přesto jsou takové otřesy dobré, protože nás vybízejí ke zrevidování a rozšíření našich představ o Bohu. Pro dnešního člověka, soustředěného na vědu, není Bůh přebytečný, naopak: na základě této vědy se Bůh jeví ještě větší.

Ve druhém století, jak říká jeden ze spisovatelů tehdejší doby, podezívali křesťany z ateismu. Tento spisovatel na to řekl: „Záro-

veň vyznáváme, že jsme ateisty, ale v souvislosti se všemi řečenými bohy.“ (Sv. Justin, Apologie prima 6,1, Migne PG VI).

Tato zmínka je zajímavá tím, že nám ukazuje, že už tehdy se víra křesťanů lišila od běžných představ o Bohu. A právě proto vzniklo podezření, že odmítli existenci Boha. Je pravda, že v důsledku křesťanské víry byly přírodní síly zbaveny svých božských mocí.

A naopak můžeme říci: představa, jakou máme o Bohu, má vliv na to, jak smýšlíme o sobě. Na začátku tohoto rozjímání jsme vyšli od člověka a ptali jsme se po Bohu. Teď můžeme vyjít od Boha a znovu, ještě podrobněji, se ptát po člověku. Ve světle takového poznání Boha se může v našem životě ledacos vyjasnit.

Když inženýr konstruuje nový stroj, neodborník si nedokáže představit, jak bude vypadat. Soudí tak jen na základě částí, které vidí. Když ale nahlédne do plánů stroje a vidí, jak má vypadat, může poznat, k čemu slouží jednotlivé díly.

Pokud tedy uznáme Boha za cíl našeho života, za jeho tajemný základ, pak každý detail v našem životě získá svůj hlubší smysl. Lépe poznáme, proč žijeme, hlouběji porozumíme tomu, kdo jsme. V důsledku víry v Boha se mění také pozemská existence člověka. Všechno získává v žebříčku hodnot novou pozici. Nic konečného nemůže být pro věřícího člověka něčím „nekonečně důležitým“. Z pozice víry v Boha lze vysvětlit i některé záhady našeho života.

Je samozřejmé, že i věřícímu člověku zůstává mnoho věcí skrytých, ale získává úplně nové síly k překonání problémů, které před něj život staví. Není pravda, že opravdová víra vnáší do lidského života jakousi nepřízeň vůči světu a sobě samému. Naopak: díky této víře člověk získává pozitivní postoj vůči všemu, co přináší všední den.

Ferdinand Krenzer ■

„Taková je naše víra“,

Éditions du dialogue, Paříž 1981

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SESTRY FAUSTYNY

DŮVĚRA JE PODSTATOU ÚCTY K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

„Milosti z mého milosrdenství se čerpají jedinou nádobou, a tou je důvěra. Čím větší důvěru duše má, tím více obdrží. Bezmezně důvěřující duše jsou mi velkou útěchou, takové duše naplníji všemi poklady svých milostí“ (Dn 1578) – řekl Ježíš Faustyně, aby poukázal na důvěru jako podstatu pobožnosti k Božímu milosrdenství.

„Důvěřovat někomu“ – znamená být přesvědčen o jeho schopnostech, čestnosti, věrnosti a neměnné přízni. „Vkládat v někoho důvěru“ – znamená mít jistotu ohledně jeho spolehlivosti. Důvěra se tak vždy dotýká nitra člověka – jeho povahy a předností. Můžeme mít někoho rádi nebo si ho vážit, neznamená to však vždy, že dotyčnému budeme ve všem důvěřovat. „Hluboce někomu důvěřovat“ – znamená být si tak jistým něčí dobrotou a přízní, že se neobáváme otevřít před ním své nitro a podělit se o nejhlubší touhy, skryté bolesti a odevzdat mu celou pravdu o nás. Není člověka, který by v sobě neměl tuto touhu po úplném otevření se před někým důvěryhodným.

Jak se jeví důvěra v textech sestry Faustyny?

Pater I. Różycki, který teologicky zkoumal zjevení, která byla daná Faustyně, tvrdí, že důvěra je „dobrovolné, pokorné, neochvějné, vírou oživané očekávání Boží přízně“. Důvěra je základem víry,

kteřou Ježíš žádal po svých věrných a kterou očekával, když pravil: „Amen, pravím vám, budete-li mít víru jako hořčičné zrnko, můžete říci této hoře: Přesuň se odtud tam! – a přesune se; a nic vám nebude nemožné.“ (Mt 17,20) Stejný životní postoj – jak píše P. Różycki – je sv. Pavlem a celou křesťanskou teologií nazýván nadějí, která „vyrůstá z živé víry v nekořečnou Boží dobrotu a lásku k nám“.

Důvěra, jak ji chápe s. Faustyna, znamená tudíž postoj, který pramení z ctností víry a naděje. Jde ale také o zvláštní láskyplný vztah s Ježíšem. Kromě víry, naděje a lásky vyžaduje Ježíš také takové mravní ctnosti, jakými jsou pokora a lítost. Pokora je pro postoj důvěry nesmírně důležitá, protože dává poznání pravdy o sobě samém a poznání závislosti na Bohu – Stvořiteli. Přesvědčený o svých neomezených schopnostech a spoléhající se na své vlastní síly člověk nikdy nebude mít potřebu obrácení se k Bohu s důvěrou. S pokorou se pojí lítost, to znamená uznání vlastních chyb a bolest kvůli spáchanému hříchu. „Kde není lítost, důvěra je pouhou troufalostí a čekáním na shovívavost, ne na Boží milosrdenství.“ – píše Rev. P. Kreis. S. Faustyna prezentuje důvěru jako postoj celého člověka vůči Bohu Otci, bohatému v milosrdenství. Neznamená to pasivitu nebo duchovní nečinnost ze strany člověka, tím méně se

jedná o pouhý citový či intelektuální prožitok. Dostatečným prověřením autenticity postoje člověka se stává v tomto případě život podle Boží vůle.

Pokud člověk skutečně doufá v Boha – plní pak Jeho vůli, kterou vnímá jako dar a milosrdenství, i když je tato cesta spojená s utrpením: „Pevně důvěřuji a zcela se odevzdávám do Tvé svaté vůle, která je milosrdenství samo.“ (Dn 1574)

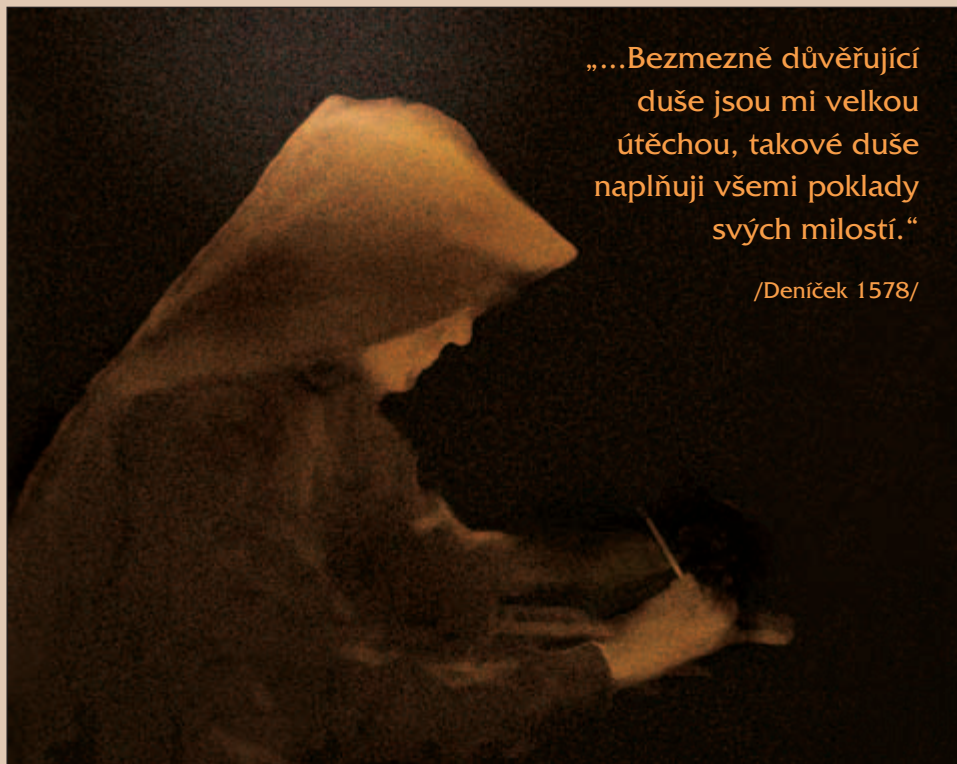
Podmínkou důvěry je také odvrácení se od hříchu a obrácení se k Bohu. Tento postoj obrácení pramení z poznání hloubky tajemství Božího milosrdenství: „Znám celou moc Tvého milosrdenství a věřím, že mi dáš všechno, co tvé slabé dítě potřebuje.“ (Dn 898) Sestra Faustyna důvěřovala Bohu, protože poznala velikost Jeho

milosrdenství. Kdo pozná ve svém životě Boží dobrotu, nemůže nedůvěřovat, jeho důvěra má pevný základ. Čím větší je poznání milosrdné lásky, tím silnější je důvěra a jistota: „Ó Bože můj, naděje má jediná, v Tebe jsem vložila všechnu svou důvěru a vím, že nebudu zklamána.“ (Dn 317) Důvěra se jeví jako přirozená lidská odpověď a nejvhodnější postoj stvořené bytosti vůči Stvořiteli, dítěte vůči Otcí. „Nechápu, jak je možné nedůvěřovat Tomu, který může všechno; s Ním všechno a bez Něho – nic. On, Pán, nedovolí a nedopustí zahanbení těch, kteří všechnu svou důvěru vložili v Něho.“ (Dn 358)

Důvěra je tedy podstatou pobožnosti k Božímu milosrdenství, bez které se tato pobožnost neobejde: uctívat Boží milosr-

„...Bezmezně důvěřující duše jsou mi velkou útěchou, takové duše naplňují všemi poklady svých milostí.“

/Deníček 1578/

denství znamená důvěřovat Bohu. P. Róžycki tvrdí dokonce, že pouhá důvěra, nikoliv nějaké konkrétní formy uctívání, zprostředkovává člověku milosti: „Spíše by země a nebe pominuly, než by důvěřující duši neobjalo mé milosrdenství.“ (Dn 1777) Důvěra zajišťuje jak věčnou spásu, tak nutné časné statky: „Nesmírné milosti toužím dávat duším, které důvěřují mému milosrdenství.“ (Dn 687) – říkal Ježíš Faustyně a nestavěl při tom žádné hranice slibovaným darům. Nezbytnou podmínkou je však důvěra, otevírající duši k přijetí milostí. Dovoluje tak Bohu, aby působil, aby obdarovával člověka a neporušoval přitom jeho svobodu.

P. Róžycki dokonce spočítal, že v Deníčku s. Faustyny Ježíš 34krát volá po důvě-

ře a 9krát důvěrou podmiňuje milosti a dobrodiní plynoucí z praktikování pobožnosti k Božímu milosrdenství. Proto žádná forma kultu, jako je úcta k obrazu nebo modlitba korunky, nepřinese očekávané plody, pokud je nebude doprovázet skutečná důvěra. Důvěra je nejen podstatou této pobožnosti, je také podmínkou obdržení Božích darů.

„Duše, která důvěřuje v mé milosrdenství, je nejšťastnější, neboť já sám o ni pečuji.“ (Dn 1273) – řekl Ježíš a pokud člověk na tuto výzvu odpoví upřímným srdcem: Ježíši, důvěřuji Ti!, najde pak utišení ve všech svých starostech a strastech.“ (Jan Pavel II.)

s. M. Nazaria Dłubak ZMBM ■

KONGREGACE SESTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme svědectvím života v duchu důvěry v Boha a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání poselství milosrdenství, formace apoštolů Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT

- ul. Siostry Faustyny 3
30-420 Kraków, Polsko

KOMUNITY V ČESKÉ REPUBLICE

- Štefánikova 952
544 01 Dvůr Králové
nad Labem
- K rotundě 81/6
128 00 Praha 2

KORUNKA

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu ... nejprve se pomodlíš jednou **Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha**, potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat tato slova: **Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa**; na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova: **Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu**. Na závěr se pomodlíš třikrát: **Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem.**“

/Deníček 476/

HODINA MILOSRDENSTVÍ

„Připomínám ti, má dcero, že kdykoliv uslyšíš, jak hodiny odbíjejí třetí, celá se ponoř do mého milosrdenství, veleb je a oslavuj; svolávej jeho všemohoucnost na celý svět, zvláště na ubohé hříšníky, vždyť v té chvíli bylo pro všechny duše otevřeno dokořán. V tuto hodinu vyprosíš pro sebe i pro jiné všechno, v tuto hodinu se dostalo milosti celému světu – milosrdenství zvítězilo nad spravedlností. Dcero má, snaž se v tuto hodinu vykonat pobožnost křížové cesty, pokud ti to povinnosti dovolí, a nemůžeš-li se pomodlit křížovou cestu, tak alespoň na chvíli vejdi do kaple a ucti mé Srdce, které je plné milosrdenství v Nejsvětější svátosti; a jestliže nemůžeš přijít do kaple, ponoř se do modlitby tam, kde jsi, alespoň na okamžik.“

/Deníček 1572/

Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa

Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa

ŽIVOT SVATÉ FAUSTYNY

MLÁDÍ

2. část

V patnácti letech přestala Helenka chodit do základní školy, a tak má teď více času pomáhat mamince v domácnosti a s malými dětmi. To však netrvá dlouho. Podle příkladu svých dvou starších sester zatoužila i Helena jít do světa, aby si mohla sama vydělávat na živobytí, a tak pomoci rodičům. Bylo to v roce 1921, kdy se tato šestnáctiletá dívka obrátila na matku se slovy: „Maminko, náš tatínek musí tak těžce pracovat a já si i tak nemám v neděli co obléci. Už mám nejubožejší šaty ze všech děvčat... půjdu si něco vydělat.“ Matka se dlouze zadívala na svou dceru a pak řekla: „Dobře, můžeš dítě jít ve jménu Páně!“ Odjela tedy do Aleksandrowa, kde našla práci služebně u paní Leokadie Bryszewské. Všem, se kterými se v tomto městě setkala, se vryla do paměti její přátelská povaha, svědomité plnění povinností a poslušnost ve všem, co patřilo k její práci. Zde se jí jednoho dne dostalo tajuplného vidění „jasnosti“.

Kvůli této události se vrátila domů, aby řekla matce: „Musím vstoupit do kláštera.“ Oba rodiče byli rozhodně proti. Otec začal vysvětlovat: „Ty nevíš, co chceš. Abys mohla jít do kláštera, musel bych ti dát peníze na věno. A kde je vezmu? Vidíš, že mám samé dluhy.“ Pravým důvodem odmítnutí však bylo jejich příliš silné připoutání ke své nejmilovanější dceři, které jim nedovolilo svolit s odchodem do kláštera. Proto nepomohlo ani Helenino ujištění, že žádné peníze nepo-

třebuje, neboť ji sám Pán Ježíš do kláštera zavede. Rodiče trvali na svém a ona se nechtěla stavět proti jejich vůli.

Po krátkém pobytu v Głogowci se na radu starší sestry rozhodla pracovat v Lodži. Bydlela zde u svého strýce Michała Rapackého. Nejprve zastávala domácí práce u třech františkánských terciářek. Kromě skromné odměny prosila o to, aby se mohla zpovídat u jejich zpovědníka, denně se účastnit mše sv. a také aby mohla navštívit umírající, jestliže se o nich dozví. V únoru roku 1923 se přihlásila o práci

u majitelky obchodu s potravinami, u paní Marcjanny Sadowské, která jí svěřila starost o domácnost a své tři malé děti. V paměti paní Sadowské, u níž Helena Kowalská pracovala až do července 1924, zůstala vzpomínka na její velkou víru a horlivost. „Stále se postila,“ vypráví její

2

3

1/ *Obraz Pána Ježíše Milosrdného v domě Kowalských*

2/ *Kostel sv. Kazimíra ve Świnicach Warckich, kam v mládí chodila sv. Faustyna*

3/ *Boční oltář kostela Sv. Kazimíra s relikviářem a křtitelnicí, ve které 27. srpna 1905 Helena Kowalská přijala křest*

chlebodárkyně, „celý rok ve středy, pátky a soboty a během Svatého týdne každý den. Na Popeleční středu nejedla vůbec.“ Přesto na ni vzpomínala jako na veselé a šikovné děvče. Děti jí měly velmi rády. Zvlášť milovaly její zábavné historky a vyprávění pohádek na dobrou noc.

Když ve věku osmnácti let Helena znovu prosí rodiče o svolení ke vstupu do kláštera, je její prosba opět zamítnuta. Za těchto okolností se snaží v sobě toto Boží volání přehlušit. Ve svém Deníčku později napíše: „Po tomto odmítnutí jsem zača-

la žít naprázdno, bez ohledu na hlas milosti, i když má duše nikde nenacházela klid. Neustálé volání milosti pro mě bylo velkým utrpením, avšak snažila jsem se je přehlušit zábavou. Vnitřně jsem před Bohem utíkala a celou duší jsem se otvírala tvorům.“ I přes tuto snahu žít jako ostatní dívky nepovolané k zasvěcenému životu nacházela ve svém srdci prázdnotu a vnitřní touhu, kterou nemohla naplnit, se pro ni stávala stále větším utrpením.

(Pokračování)

s. Milada Rosová KMBM ■

ODPOUŠTĚNÍ

Základní podmínkou toho, abychom mohli uzdravit naši minulost a znovu „získat“ čas, je naše schopnost odpouštět a odpouštění přijímat. Je to především pocit viny, který nás drží v drápech minulosti. Neexistuje člověk, který by se znovu a znovu nerozhodoval špatně.

Někdo místo toho, aby se staral o starou maminku, která ho o to tolik prosila, poslal ji do domova důchodců, kde velmi trpěla sama a smutná. Po její smrti často vzpomíná na její prosby a pohledy plné výčitek. Teď už je ale pozdě. Má výčitky svědomí a říká si: „nic se už nedá dělat...“

Dá se! Natolik, nakolik se jedná o opravdovou vinu, může ji vystavit plnému pohledu Boží lásky. To, co Jemu předáváme, je vystavené záři Jeho lásky, dostává se pod vliv Jeho světla a samo se stává světlem.

Není taková vina, která by mohla odolat odpouštějící Boží lásce. Je neobvyklým vysvobozením najít ve svém „já“ odvahu a důvěřovat, že Bůh opravdu odpouští a že je schopný zničit pocit viny. Kdo něco takového zažil, může potvrdit získání pocitu nového stvoření, který taková skutečnost dává.

Pokud však nejde o opravdovou vinu, ale o neoprávněný pocit viny, je důležité si to jasně uvědomit. Pravda osvobozuje. V takové míře, v jaké odhalíme neoprávněnost pocitu viny, který máme, budeme vysvobozeni z jeho drápů.

Skrupule paralyzují naše využití času. Ten nám byl dán k tomu, abychom rostli a dospívali. Ztrácí však svou dynamiku, pokud žijeme s pocitem viny. Tento pocit může jako pijavice vysát veškeré možnosti našeho času.

Pocit viny může mít své kořeny v naší skutečné vině, ale může také vyplývat z toho, že ještě nechceme, nebo nedokážeme odpustit někomu, kdo se provinil proti nám. Je mnoho lidí, kteří musí odpustit svým vlastním rodičům. Často totiž rodiče, ať záměrně nebo nevědomě, zraňují své děti proto, že sami jsou zraněni tím, co jim způsobili jejich rodiče, a z těchto zranění se nedokázali vyléčit.

Toto jsou typické projevy hříchu, který přechází z pokolení na pokolení. Pokud neodpustíme rodičům jejich viny, budeme zůstávat ve staré nespravedlnosti. Když se budeme bránit uzavřít tuto kapitolu našeho života, nikdy nedokážeme v životě pokročit.

Stát a přešlapovat na jednom místě znamená činit svůj život jednostranným a zbaveným radosti.

Hodně lidí si myslí, že nedokážou odpustit. Ve skutečnosti je to ale tak, že dokážeme mnohem víc, než se nám zdá. V každém případě můžeme začít tím, že odpustit budeme chtít a budeme se za to modlit. Je to až divné, jak velký zázrak se děje, když se člověk rozhodne vydat na tuto „cestu“! Ježíšův učedník je přece vyzván k tomu, aby „na cestě“ byl dnes, zítra i pozítří.

Je snadné odpustit druhému, pokud se sami neustále přesvědčujeme o Božím odpouštění. Spontánně potom předáváme to, co jsme sami dostali. Největším problé-

mem může ovšem být naše vlastní nedůvěra a problém uvěřit v Boží odpuštění.

Často se totiž díváme na Boha pouze skrze naše problémy: máme dojem, že když my máme problém odpustit někomu, tak Bůh má ten problém také, a to není pravda. Pro Boha není odpuštění nikdy problémem.

Když Bůh odpouští, není to tak, že nejdříve pohlíží na hřích, aby ho potom odpustil. Už v té chvíli, kdy slyší hlas hříšníka, který mu svůj hřích vypráví, je přítomno Boží odpuštění. Dá se říct, že Bůh jakoby „nedokáže“ vidět náš hřích, protože vidí jen své milosrdenství. Ve světle Božího pohledu se hřích okamžitě roztačí v jeho milosrdenství.

Boží odpuštění tedy nespočívá ve smazání nebo zapomenutí hříchů. Bůh tvoří znovu budoucnost a přetváří minulost. Čas, který se nám zdál neodvolatelně ztracený, získáváme tímto zpět skrze Boha, a proto se v nás objevuje pocit radosti a díkyvdání.

Někdy v nás může to, co se nám nepodařilo, probudit ještě větší důvěru k Bohu a skrze naši osamělost nás může přivést k hlubšímu setkání s Bohem.

Správné pochopení křesťanského času přichází teprve v okamžiku, kdy uděláme chybu a uvědomíme si, že někdy nemusí taková chyba náš vnitřní rozvoj brzdit, ale může ho dokonce rozvinout.

P. Jozef Pierzchalski SAC ■

„Když uvažuješ nad tím, co ti říkám v hloubi tvého srdce, získáváš větší prospěch, než kdybys přečetla mnoho knih. Ach, kdyby duše chtěly naslouchat mému hlasu, když hovořím v hloubi jejich srdcí, během krátké doby by dosáhly vrcholu svatosti.“

/Deníček 584/

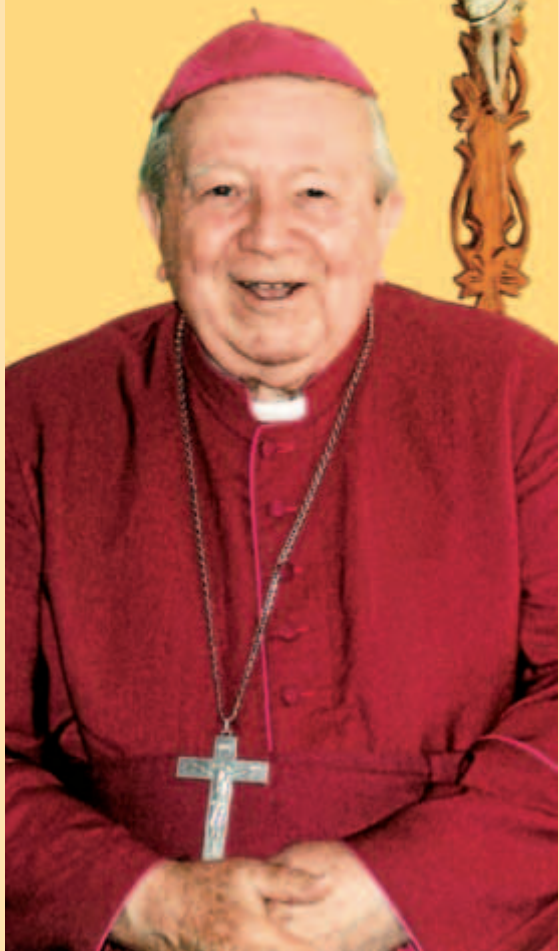
NIKDY NEJSEM SÁM

ROZHOVOR S ARCIBISKUPEM KARLEM OTČENÁŠKEM

❖ Často se říká, že svět s každým dnem nabírá na rychlosti. Lidé často spěchají paradoxně proto, aby měli více času... Tato rychlost však velmi unavuje, lidé potřebují ticho a klid, místo kde je možné nalézt sebe samého a připomenout si, kdo vlastně jsem. V čem vy, Otče arcibiskupe, nacházíte pokoj a radost?

Nechci říci, že by mě „nic nevyvedlo z klidu“, jak se říká. To, co se děje kolem nás, myslím, že do jisté míry útočí na nervy každému. A také cítím, že už nejsem příliš schopen nějak osobně zasahovat do toho současného „kolotoče“. Ale když vezmu do ruky breviář a růženec – dnes mohu sledovat i náš Proglas, i při každé modlitbě či úkonu zbožnosti jsem si jist, že se s Pannou Marií, která je nejbližší Kristu, mohu spojit s mocí Boha Trojjediného, a ten i dnes náš svět řídí a bude mít vždycky a ve všem poslední slovo: a to mi dodává optimismus. Myslím, že je o mně už dost známo, že se snažím vykládat teologii a evangelizaci v duchu univerzálního svatodušního spřátelování, což pokládám za základ všech vztahů – ale to by byl pro krátký článek příliš dlouhý výklad.

❖ Jak hledat a nacházet naději a důvěru v Boha dnes, v situacích, kdy se setkáváme s utrpením, smrtí, nespravedlností, záští a morálním relativismem?

Myslím, že když se člověk drží víry, není ani důvěra tak nesnadná. I to všechno negativní je přece nějak „zapracováno“ do Božího plánu s námi – a On dokáže často i to, co nám není milé, obrá-

tit a použit k našemu dobru. Utrpení patří k našemu životu; záleží na tom, jak se k němu postavíme. Ti dva ukřižovaní s Pánem Ježíšem trpěli stejná muka, ale s rozdílem ve víře – a to nakonec rozhodlo jejich osud. To je ovšem pohled z hlediska víry – důvěra se nedá nijak ani naprogramovat, ani vynutit. Ti, kdo Boha neznají, tím spíše ti, kdo ho hledají, mají pak jakési zrcadlo v nás křesťanech. Kdo poznal jen nějakou pokřivenou karikaturu křesťana, může být v nebezpečí, že naším selháním důvěru v Boha ztratí. Často je dobrým učitelem vlastní zkušenost. Když se hledající člověk setká u věřícího člověka s porozuměním, soucitem, milosrdenstvím, se vstřícností – tedy jak bych to řekl já: se „svatodušním, všeobecným přátelstvím“, má naopak cestu k Bohu hodně usnadněnou.

❖ **Vy jste, Otče arcibiskupe, zažili v životě zkoušky a pronásledování. Co vám pomáhalo tyto situace snášet?**

Byl jsem vychován ve venkovské rodině, kde byla víra – hlavně maminčina, a pak sester – v každodenním životě samozřejmostí. Roky „jezuitské“ výchovy na Arcibiskupském gymnáziu v Praze měly samozřejmě také vliv na duševní i duchovní vývoj studenta – a potom už přišel Řím, kde jsem byl, dá se říci, „dovyzbrojen“. A když po návratu domů a po nástupu komunismu přišly nejprve těžkosti a problémy a potom vězení a pronásledování, bylo to pro nás mladé, kteří se ještě k tomu nedávno vrátili z centra Církve, spíš výzvou k vydání svědectví. Samozřejmě jinak je člověku ve společenství stejně smýšlejících a jinak, když je, zvláště delší dobu, ponechán sám sobě a k tomu neustále ponižován, za každodenních i noč-

ních výslechů a vyhrůžek – třeba i typu: „však tě stejně čeká šibenice!“ a podobně. Dovedu pochopit člověka, který v takových chvílích „ztratí hlavu“. Křesťan má velkou oporu ve vědomí, že není sám, že je tu s ním Někdo, kdo o něm ví a nakonec bez Jeho vůle se nic nemůže stát. A udržet si spojení s Ním, svěřit se Jemu, spolu s prožíváním víry ve „společenství svatých“, to je to nejdůležitější. Modlitba je mocná zbraň, je to životní síla.

❖ **Pamatujete si nějakou událost, kde důvěra hrála hlavní roli?**

Kdybyste teď čekal nějakou dramatickou scénu, kde by se třeba rozhodovalo mezi životem a smrtí, tak to bych vás zklamal. Ale těch „normálních“ událostí, kdy člověk musí vsadit na důvěru, těch bylo bezpočet. Ve vazbě při výsleších, když mi „přišli“ velezradu a potom jsem čekal odsouzení k smrti – anebo případně smrt bez odsouzení, to se také dělalo – tehdy byla důvěra vlastně to jediné, čeho jsem se mohl držet. Takových situací bylo mnoho, později už jsem je, po propuštění z vězení, skoro pokládal za součást života. S přibývajícimi léty už ovšem neměly takový dopad. Kdy mi opravdu bylo těžko, to bylo, když „přitvrdila“ normalizace, začátkem sedmdesátých let, a já jsem dostal příkaz vrátit se zase z Hradce zpět do Trmic.

Rok 1968 byl rok příslibů k lepšímu, mnoho akcí se nám začalo slibně rozvíjet, lidé, hlavně mladí, se zajímali o náboženské aktivity; potom to zase režim přiškrcoval, ale ještě se dalo něco dělat – a najednou konec! Zpátky do pohraničí, kde mě někteří věřící nechtěli, protože tam pár let dobře pracovali salesiáni, kteří proto také museli odtamtud pryč, a lidé si

mysleli, že jsem je „vyhnal“ já a že se „cpu“ na jejich místo. Když řeknu „ne“, nedostanu vůbec souhlas do duchovní správy. Dokonce i někteří spolubratři soudili, že bych to měl udělat. Všechno se najednou hroutilo – a přiznám se, že jsem měl pokušení to „ne“ říci: budu mít relativní pokoj, a kdybych si našel zaměstnání v Hradci, byl bych přece jen ve své diecézi. Ale díky Bohu a přátelům, kteří mě podepřeli, jsem brzy pochopil, že nemohu „zběhnout od praporu“ a že je mojí povinností začít s pomocí Boží znovu – nebo správněji řečeno: v započaté brázdě pokračovat.

❖ Každý člověk má své představy o Bohu. Jaký je ten váš Bůh?

Tak to je trochu intimní otázka. Také není snadné definovat něco, co se ani vymezit nedá a co je člověku tak samozřejmé, jako vzduch a voda. „Můj“ Bůh? To je především Otec nás všech. Před Ním a v Něm nejsem nikdy sám. On – jako Trojice – je zosobněn Božské Přátelství. Možná řeknete, že bych měl užít pojem „láska“, jak ocitoval svatého Jana ve své první encyklice Benedikt XVI., ale tohle slovo je dnes tak zprofanované, že mi je bližší toto, i když je to nejhlubší tajemství. Přítel, ten opravdový a nejlepší přítel, jakým Bůh bytostně je, je Někdo, komu mohu naprosto důvěřovat, kdo mě vždycky „podrží“, kdo mě přijímá takového, jaký jsem, chápe mě, i když se mi něco nepovede nebo když někde uklouznu, zkrátka Někdo ve Třech Osobách, na koho se mohu spolehnout a kdo nás všechny chce „spřátelovat“ a činí nás Sobě podobnými. Do této představy se vejdu i všichni lidé, tato láska – přátelství je vzájemná, a to

vertikálně i horizontálně: podle Božího vzoru se mám nejen já chovat vůči ostatním, ale i oni vůči mně – a všechno ústí v přátelství s Bohem. Svatý Tomáš Aquinský praví v Summě, že právě „v přátele nejvíc doufáme“. A „přátelství“ – to je pro mne téma, na které bych mohl mluvit dlouho a dlouho.

❖ Mnozí ztrácejí důvěru, propadají zklamání, ztrácejí cestu. Co byste jim poradil?

Já bych každému přál tu „abrahamovskou“ víru, která je velká a bezpodmínečná, ne se vůči Kristu „handrkovat“, jako kdysi ti, kdo si říkali „Abrahámovi potomci“. Ale mám zkušenost, že i ten, kdo říká, že nevěří v Boha, se k Němu instinktivně v bezvýhodné situaci obrací – třeba tomu říká jinak, ale bývá to tak. Takovému bych řekl, aby aspoň zkusil nějak se s Bohem „domluvit“. Nestává se, že by neodpověděl, když to člověk myslí pocitově. Vzpomínám, jak jsem ve vězení nacházel taková vyznání vyškrábaná nehtem v koutě na zdi. Věřícímu bych připomněl, že „Bůh jedná jako Otec s tím, kdo se na Něho obrací jako dítě.“

Když si dítě z nějakého důvodu netroufá jít za otcem přímo, vezme si většinou na pomoc maminku – a to je i naše katolická a „ortodoxní“ osvědčená taktika. Sám Syn Boží nám tady „nahrál“, když nás světil Panně Marii. Šňůrka s kuličkami růžence, to je lano, na kterém Ona vytáhla do nebe víc lidí, než by se dalo vůbec počítat. A tak bych každému doporučil chytit se toho lana, vyplatí se to – jak nám osobně, tak i pokroku při zachraňování a zkrášlování světa.

**Děkuji za rozhovor,
Wojciech Zubkiewicz**

■ **Karel Otčenášek** se narodil 13. dubna 1920 v Českém Meziříčí u Dobrušky. Pochází z prosté rodiny koláře, na duchovní dráhu se začal připravovat na Arcibiskupském gymnáziu v Praze. Po studiu bohosloví v Hradci Králové byl poslán na Lateránskou univerzitu v Římě, kde byl v roce 1945 vysvěcen na kněze.

Na základě pokynu papeže Pia XII. se mu 30. dubna 1950 dostalo jako nejmladšímu duchovnímu na světě vysvěcení na biskupa. Akt bohužel proběhl bez nutného souhlasu státních orgánů, a tak bylo vysvěcení kvalifikováno jako velezrada. Od roku 1951 až do roku 1962 byl proto Karel Otčenášek vězněn v Želivi, Mírově, Leopoldově a Valdicích.

Po udělení amnestie, v květnu roku 1962, pracoval po dobu tří let jako dělník v opočenské mlékárně. Díky zásahu samotného papeže Jana XXIII. se Karel Otčenášek v roce 1965 vrátil do duchovní správy a prošel farnostmi v Trmicích a Plotištích nad Labem.

V severočeském regionu začal spravovat několik farností, přesto žil a pracoval v tak zvaném vyhnanství, za neustálé diskriminace. Teprve v prosinci roku 1989 se mohl natrvalo vrátit do východočeského regionu, aby usedl na biskupský stolec.

NEBOJTE SE!

Marek 6,45–52

JOSEF KARHAN – „CESTA KE SVĚTLU“

Zdá se, že jsme stejně jako učedníci vystaveni nebezpečí rozzuřených živlů. Ježíš jim přikazuje nastoupit do lodě, plout a sám mizí. Jako by se o učedníky nezajímal. Ten ale, kdo se modlí, nemůže být lhostejný k situaci nejbližších lidí. Učedníci jsou v nebezpečí. Je Bůh blízko mě, když se bojím, když mě něco ohrožuje?

On mi je nablízku, ale já jej můžu nepoznat. Strach, pocit ohrožení, rozzuření živel lidských vášní a touhy mohou vést k pochybnostem o Boží přítomnosti v mém životě. Pochybování není překážkou, abychom mohli mluvit s Bohem. Dokonce i tehdy, když dosvědčujeme jeho blízkost, jsme zároveň trošku nedůvěřiví.

Nedůvěra vždy způsobuje problémy: člověk cítí, že ztrácí kontrolu nad svým životem. Co zbývá? Křik! Křik může být prosbou k Ježíši. Když se velice bojím, mohu hlasitě křičet. Lidé můj křik neslyší. A i když uslyší, nepochopí. Kristus může interpretovat křik člověka, způsobený nemocí, hrůzou, bezmocí, jako modlitbu člověka, který v této chvíli není jině modlitby schopen.

Co může pomoci? Kdo? Blízký člověk. Jeho slova, kterým důvěřujeme. Přítomnost někoho, kdo mě nikdy nezklamal. Bůh posílá lidi. Říkáme: on, ona – je mým andělem. Člověk na určité etapě pomáhá. Pak je ale potřeba mít větší oporu, ne již jen z tohoto světa. Pokud tomu někdo nerozumí, topí se a lidé, kteří ho milují, mu nedokážou pomoci. Když učedníci slyšeli Ježíše, jak mluví,

uklidnili se. Když dítě v noci pláče, něčím vyděšené, přichází maminka, něžně k němu mluví a zároveň ho objímá. Dítě se uklidní a usíná. Poznává hlas maminky, který dává pocit bezpečí. Bůh je pro nás zároveň jako matka a otec. Jeho hlas – slova dávají pocit bezpečí, uklidňují. Někdy je třeba několi-krát bloudit, zhřešit, dojít k pocitu nesmyslnosti, dokonce i zoufalství, aby člověk chtěl poslouchat, co mu Bůh říká.

Proč se ve svém životě topíme? Proč se něco hroutí a my nemůžeme nic udělat? „Proč jsi pochyboval?“ Pochybujeme o řadě věcí: o něčí poctivosti, pravdomluvnosti, loajalitě, věrnosti. Pokud pochybujeme o lidech, o možnosti žít určitými ideály, o tom, jestli stojí za to být v tomto světě pocitivým člověkem – mohou se objevit pochybnosti o Bohu. Těm, kteří pochybují o jiných, se může snadno znechutit i život, snadno se mohou začít topit. Máme svou vlastní představu o životě. Nechceme, aby se na ní něco pokazilo. Zhrouťme se, když přichází bolestná událost. Bůh je ale i v tom, co nás bolí. Proč tedy nezabrání těm mnoha neštěstím? To nevíme. Víc toho v naší křesťanské víře nevíme, než víme. Ježíš chce, abychom Mu věřili, bez ohledu na utrpení, které na nás přichází.

To je popis naší cesty skrz bouři života. Náš život ze své přirozenosti prochází krizemi, neustále jím otrásají vnitřní a vnější bouře.

Ježíš žádá od svých učedníků, aby nastoupili do loď a pluli na druhý břeh. Loď, to je obraz mého života, mé jistoty. V tom setrváváme, toho se pevně držíme.

Nechceme, aby nám někdo přikazoval jít směrem, kterým si nejsme jistí, který jsme si neplánovali, se kterým jsme nepočítali. Naše cesta vede na druhý břeh. Pokud chceme pokročit na naší vnitřní cestě, musíme překonat vodu, symbol nevě-

domosti. Voda může být také symbolem našich potřeb a trápení, našich obav, že ztrácíme půdu pod nohama.

Je noc. V noci vystupuje z našeho podvědomí hodně věcí, cítíme se ohroženi vnitřními bouřemi. Stává se, že pod povrchem života plného sukcesů ztrácíme půdu pod nohama.

Loď učedníků zmítají silné vlny. Silný vítr ji žene od břehu. Učedníci veslují, aby se vlastními silami dostali ke břehu. Čím více ale veslují, tím těžší je jejich situace. Naší první reakcí na nejistotu, na krize našeho života, je zatínat zuby a snažit se vlastními silami dostat z těžké situace. Ale to se nám nedaří. Čím více se držíme našich zvyků, špatných zkušeností z minulosti, zranění, obav a snažíme se dostat na klidné vody, tím spíš se dostáváme do ještě větších problémů.

Ježíš přichází ke svým učedníkům po vodě. Učedníci ho nepoznají, myslí, že je to modla. Pokud budeme lpět na dosavadních způsobech našeho života, budeme se na Ježíše, který přichází, dívat jako na modlu.

„Nebojte se, to jsem já!“ Jen Bůh může způsobit, aby se člověk přestal bát. Kristus se chce se mnou setkat uprostřed noci. Řekni Ježíši o své bolesti, obavách, pocitu velké nejistoty ohledně své budoucnosti; řekni mu o lítosti, pocitu křivdy, o tom, jak velice tě lidé zklamali. Řekni, co opravdu chceš! Po čem opravdu toužíš! Nechceš kříž, pokoreň, nespravedlnost, faleš, život ve lži, předstírání? Nesouhlasíš s tím, že lidé, kteří žijí blízko tebe, dělají zlo? Nesouhlasíš se zlem, které sám pácháš? Nesouhlasíš s vlastní hříšností a slabostí?

Ale zároveň řekni Ježíši, s čím souhlasíš. Čeho je více? Co je tvou bouří? Jaká je tvá nemoc ducha? Začni křičet: „Pane, zachraň mě, hynu!“

P. Józef Pierzchalski SAC ■

O OCHRANĚ PANNY MARIE PŘI KVĚTNOVÉM POVSTÁNÍ V PRAZE ROKU 1945

Osoba, o které je psáno, byla moje prateta, sestra mé babičky z matčiny strany, Rosalie Halíková, narozená v Čakovicích. Čakovice leží 12 km od Staré Boleslavi. Pravidelně se odtud chodilo do Boleslavi na pouti. Její matka, moje prababička, byla velmi zbožná. Měla zvláštní povolení chodit denně ke svatému přijímání. Její manžel byl vaříčem v cukrovaru a při výbuchu kotle zahynul. Prababička měla osm dětí. Teta Rosalie z nich byla nejmladší.

Bylo mi sedm let, když teta Rosalie zemřela. Jezdila k nám domů téměř každý den, pomáhat naší mamince. Proto si dobře pamatují její vyprávění. Teta byla velmi zbožná, ale také velmi energická. Vždy se zastala toho, komu bylo ubližováno. Zůstala svobodná. Krátce před válkou se nastěhovala do bytu v novostavbě na Pankráci, kde se říká „Na Zelené lišce“. Jsou to moderní domy s otevřenými pavlačemi místo chodeb. Bydlela úplně na levé straně tohoto bloku s pavlačemi, asi ve 2. patře. Pamatují se, že na mši sv. chodila do dřevěného kostelíka sv. Františka z Assisi. V době květnového povstání r. 1945 přitáhla do Prahy vojska SS s tanky z jihu od Benešova, kde měla svůj velký výcvikový prostor. Proti jejich síle byli asi obránci na barikádách bezmocní.

Esesáci pronikli až do prostoru Zelené lišky. Civilní obyvatelé, ženy a děti, se ukryli ve sklepech. Esesáci je vyháněli ven a na ulici je stříleli. Také teta se šla ukrýt do sklepa. Vzala si s sebou kopii Staroboleslavského Palladia. Je to kopie ne drahá, ale dobrá a přesná. Předpokládám, že

je z dvacátých let 20. století. Teta ji zdědila po své matce. Teta Palladium ve sklepe pověsila a modlila se za záchranu. Přidali se k ní i další obyvatelé. Podle vyprávění si pamatují, že u vchodu do sklepa hlídali muži z domu, asi neozbrojení. Když se esesáci přiblížili až ke vchodu do domu, ustoupili muži až do sklepa. Ve sklepe už všichni slyšeli křik a dupot vojenských bot na schodech dolů. Potom snad bylo slyšet nějaké hlasité vojenské povely a esesáci z domu odešli. Ke vchodu do sklepa už nedošli. Přišel prý právě rozkaz k ústupu nebo přemístění jinam. Vedlejší dům byl ještě vyvražděný. V jejich domě se esesáci otočili na schodech a odešli...

Moji rodiče slyšeli z rozhlasu o vraždění na Zelené lišce. Proto tam tatínek hned po osvobození šel tetu hledat. Nebyla doma, protože šla zase k nám a minuli se. Když ji tatínek nenašel doma, šel ji hledat do centrální prádelny v jejich bloku. Byla to velká hala, kam byli přinášeni postřílení obyvatelé. Tatínek celý život vzpomínal na dlouhé řady zabitých lidí...

Vyprávění jsem slyšel jako malé dítě, ale přesně si pamatují, že teta toto záračné zachránění připisovala ochraně Panny Marie. Čestně prohlašuji, že mé svědectví je pravdivé. Vzpomínané Palladium jsem po tetě zdědil spolu se sochou Panny Marie Lurdské, také po prababičce.

Jan Bradna, akad. sochař, ■
výkonný předseda Společnosti
pro obnovu mariánského sloupu

STARÁ BOLESLAV

PRAKTICKÉ INFORMACE

Program akcí poutního místa najdete na adrese: www.staraboleslav.com.

BOHOSLUŽBY

Kostel Panny Marie • letní čas: po–so 9.00, ne 9.00, 18.00,

zimní čas: po–so 9.00, ne 9.00, 17.00.

Po každé mši svaté je požehnání Palladiem země české a jeho uctívání.

Kostel sv. Václava • letní čas: út–so 18.00, ne 8.00, zimní čas: út–so 17.00, ne 8.00.

ADORACE

Kostel Panny Marie • letní čas: út–so 18.45–19.45, zimní čas: út–so 17.45–18.15.

Pokud se chcete pomodlit ve staroboleslavských kostelích, jsou otevřené během bohoslužeb a kostel Panny Marie také během celého roku o nedělích od 13.00 do 17.00 hod.

Informace o prohlídce kostelů

pro jednotlivce: 326 910 552; www.staraboleslav.com,

pro skupiny: 326 906 733, 603 814 120, 602 368 015; www.corbohemiae.cz

Pohoštění pro skupiny poutníků: Nabízíme možnost pohoštění pro skupiny od 10 do 90 osob v příjemném prostředí. Skupiny je nutné telefonicky objednat. Klášterní vinárna, Jungmannova 779/8, 250 02 Stará Boleslav, tel.: +420 326 911 267, mobil: +420 603 510 781, klasterni@staraboleslav.com.

Správa poutního místa: O. pallotini, Lázeňská 61, 250 02 Stará Boleslav, tel. 326 910 552, fax: 326 910 551, email: fara@staraboleslav.com, www.staraboleslav.com.

Nalezení Palladia – obraz v kostele Panny Marie ve Staré Boleslavi

DENÍČEK

Faustyna Kowalská

Deník s. Faustyny, kam během posledních čtyř let svého života zapisovala na žádost Pána Ježíše „setkání“ vlastní duše s Bohem. **Váz., 671 str., 399 Kč**

FAUSTYNA KOWALSKÁ APOŠTOLKA BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Elena Bergadano

O okolnostech vzniku obrazu Božího milosrdenství, ale také o dalších osudech této polské sestry vypráví tato biografická kniha italské spisovatelky Eleny Bergadano. Nechybí ani výběr z modliteb sestry Faustyny zahrnující také nověnu k Božímu milosrdenství a Korunku. **Brož., 126 str., 138 Kč**

BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ

prof. Dr. P. Ignacy Różycki

V této publikaci autor na základě přísně vědeckého studia hodnotí osobnost, zjevení i formy kultu Božího milosrdenství.

Brož., 44 str., 49 Kč

JEŽÍŠI, DŮVĚŘUJI TI!

Elżbieta Siepak

Výbor modliteb sestry Faustyny, apoštolky Božího milosrdenství.

Brož., 64 str., 29 Kč

O MILOSRDENSTVÍ S KATEŘINOU LACHMANOVOU

Soubor čtyřiceti krátkých zamyšlení nad tím, jaký význam má milosrdenství v duchovním životě. **Váz., 87 str., 95 Kč**

Tyto knihy si můžete objednat na adrese:

Karmelitánské nakladatelství s. r. o., Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01,
tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok. Konkrétní cena není určena. **Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!**

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké. Sdělte nám jejich adresu a my jim pošleme „Apoštola Božího milosrdenství“.

Společnost katolického apoštolátu

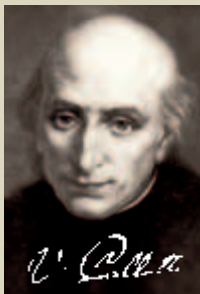
Lázeňská 61, 250 02 Stará Boleslav

Číslo účtu: **35 – 6219210237/0100**

„Apoštola Božího milosrdenství“ si můžete objednat také telefonicky, faxem nebo e-mailem: tel. 326 910 552 nebo mobil: 774 521 531, fax: 326 910 551, e-mail: objednavky@apostol.cz. Na stránce: www.apostol.cz najdete objednávací formulář!

Poslali jste dar na Apoštola Božího milosrdenství převodem z účtu a časopis nepřišel na vaši adresu?

Vážení čtenáři, jelikož došlo k nedorozumění s bankou a my nejsme od ní schopni získat adresy těch, kteří na vydávání Apoštola přispějí převodem z účtu, prosíme vás, sdělte nám vaši adresu a číslo účtu, ze kterého jste dar zaslali. Bez toho nejsme schopni zajistit pravidelné zaslání časopisu na vaši adresu. Děkujeme za pochopení.

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

OTCOVÉ PALLOTINI

Jsme společenstvím kněží a bratří.
Název „pallotini“ pochází od našeho

zakladatele sv. Vincence Pallottiho (1795–1850).

● 9. ledna 1835 při mši svaté Pallotti dostal od Pána Boha vnuknutí, aby založil sjednocení katolického apoštolátu. Toto společenství mělo sdružovat všechny, laiky i duchovní, lidi různých stavů i profesních oborů, kteří by společně hlásali evangelium.

● Dnes pracujeme v 41 zemích světa, působíme ve farnostech a na poutních místech, provozujeme své školy, nemocnice, hospice, věnujeme se dětem, mládeži, starším lidem, osamělým matkám, narkomanům, pracujeme v armádě a ve věznicích, hlásáme evangelium na misiích, máme své tiskárny, vydáváme knihy a časopisy, máme rádi všechno, co pomáhá hlásat Ježíšovo evangelium.

● Pokud chcete získat více informací, napište nebo zavolejte:

P. Wojciech Zubkowicz SAC, Lázeňská 61, 250 02 Stará Boleslav
tel. 326 910 552, e-mail: pallotti@volny.cz

Vaše úvahy, postřehy nebo návrhy ohledně časopisu a svědectví o působení Božího milosrdenství ve vašem životě pošlete poštou na adresu redakce nebo e-mailem na adresu abm@staraboleslav.com.

„Matko Boží, tvá duše byla ponořena do moře hořkostí, shlédni na své dítě a nauč mě trpět a v utrpení milovat. Posilni mou duši, ať ji nezlomí bolest. Matko milosti, nauč mě žít s Bohem.“

/Deníček 315/